

Projekt Zpátky do Třeboně nebyl nikdy v pravém slova smyslu festivalem mnoha hudebních skupin, ale spíše sérií velkých samostatných koncertů převážně českých folkových star. I když se během srpna a září vystřídají v Třeboni Lenka Filipová či Irena Budweiserová, hlavní dva koncerty se odehrály 16. a 17. srpna a jejich nejdůležitějšími aktéry byli Tomáš Klus a skupina Nezmaři. Novopečený český slavík zakončil v Třeboni sérii sedmi koncertů s názvem Konečně venku. Více jak pět tisíc diváků tak mělo v zahradách zámku Třeboň možnost shlédnout a slyšet teoreticky již vyzkoušený a vyprofilovaný projekt. Řadu koncertů navíc

Tomáš Klus

absolvoval s kapelou, kdy jej vedle tradičního doprovodného kytaristy a kapelníka Jiřího Kučerovského doprovázel na kontrabas Tomáš Otevřel a na bicí a perkuse Petr Škoda. Zážitek z vlastního hudebního, ale i šoumenského a společensko kritického vystoupení Tomáše Kluse tak byl notně nově

poznamenán i interpretací doprovodné skupiny. Ty, jež v obecenstvu nepatřily mezi nekriticky ječící fanyanky tak muselo hned při první skladbě zamrazit. Přepálená elektrická kytara ještě navíc nesouzněla s ostatními a zcela tak pokazila hudební entrée. Naštěstí to byl tak fatální nonsens zcela ojedinělý a tak i ti hudebně slyšící, včetně z nedočkavosti konce stepující pánské doprovody zletilých i nezletilých blízkých si mohli dále užívat příjemnou a hudebně zralou show. Ať již hrál i neznalému povědomé písně, nové skladby či dokonce improvizoval, a to i v rytmu hip-hopu, byl hudební projev kapely zcela nenucený a uvolněný, aranže byly plné nápadů i souzvuku a celkově tak nově přibývší doprovodné nástroje více podtrhovaly texty jako nosný základ Klusova muzikantského projevu. Nutno však podotknout, že zejména pro neočekávaně vysokou návštěvnost koncertu neměla velká část posluchačstva dobrý zvuk a mnozí neviděli jak na pódium, tak i ani na jednu z obřích obrazovek. Neodmyslitelně však k jeho vystoupení patří i vysoká míra šoumenství, a tak byl vedle hudebníka na pódiu také Klus tlampač a společenský kritik. Tomáš Klus tak opětovně glosoval společenské poměry a pauzy i občasné písně prokládal až příliš často průpovídkami a emoční otevřeností vůči publiku. Přesto nebo právě proto byla a je jeho upřímnost osvěžující lidsky i jako čerstvý vítr provětrávající hudební i společenskou scénu. Nezištně a upřímně tak působí i předání části výdělků z koncertů neziskové organizaci Oáza, jejímž klientům přenechal i část prostoru koncertu, coby předkapele. O to silnější účinek pak mají i jeho sociální výzvy na aktivní změnu politické kultury a společenské nálady, prosté xenofobních projevů či netečnosti a plné optimismu a aktivní odpovědnosti. Klusova současná popularita i plutí v hudebním mainstreamu zanechává ve společnosti notně znatelnou stopu. Měl-li bych však jeho koncerty s kapelou plně doporučit a konečně měly-li by jeho texty i společenské apely mít širší účinek, bude muset Tomáš Klus výrazněji zapracovat na své výslovnosti. Jeho časté drmolání nezachrání ani jeho výrazný a libě barevný hlas a značně tak ubírá na hudebním zážitku i účinnosti společenských apelů. Vystou

pení stálice české folkové hudební scény se druhého dne neslo v podobně otevřené a přesto v mnohem jinak posazené atmosféře. Skupina

Nezmaři

na pláži Ostende více zaměřila své síly na uskutečnění romantického večera s hudbou.

Prvorepublikové plážové oblečky, západ slunce, nejkrásnější místo na Světě i sentimentální hudební šlágry byly hlavními atributy komorní podvečerní pohody. Náladu pak ještě podtrhoval přizvaný

Rozhlasový swingový orchestr Václava Hlaváče

a domácí uskupení

Pánská šatna

, která celý koncert několika písněmi započala a po jeho skončení pokračovala až dlouho do noci. Nezmaři hráli povětšinou své komornější kusy ze své bohaté sbírky známých písní a vřadili mezi ně i několik skladeb z chystané nové desky. Následně se představil českobudějovický orchestr i oba jeho zpěváci, kteří sice zpívali dobře a čistě samostatně, avšak společně byli zcela rozjetí, kromě toho že se mužský protagonista ztrácel ve výškách. Většinou však zpívali v doprovodu orchestru samostatně, a tak večer příjemně ubíhal při výběru jazzových a swingových šlágrů. Následné hudební spojení s Nezmary žel už tak úplně čisté nebylo a naopak se celkovým zvukem i častými přetahy projevovala nesehranost obou těles. Nebylo to však natolik rušivé, aby si posluchači nevychutnali jednotlivé písně či to dokonce pokazilo příjemnou atmosféru večera. Vlídou atmosféru udržovaly i recesistní vstupy Nezmarů a místních plavců, hudební přispění hlavního pořadatele festivalu a virtuóza na violoncello Pavla Barnáše či zpívání neoficiální hymny pláže Ostende Svět je krásný při (čti po) západu Slunce. Skupina Nezmaři tak sobě i divákům nadělila ke svým třicátým pátým narozeninám velice příjemný a zopakováníhodný dárek.